

ԿՐՕՆԱԿԱՆ

ԿԱՆԱՅԻ ԶԱՐՍԱՆԻՔԸ

Յովհաննու Աւետարանը կը պատմէ թէ Յիսուս, իր մկրտութենէն և քառասնօրեայ տաղաշարութեան շրջանէն ետք, իր առաքելութեան սկսաւ Գալիլիոյ Կանա գիւղաքաղաքին մէջ կատարած հրաշագործութեամբ:

Հարսանիքի մը հրաւիրուած էին Ս. Կոյնն ու իր Միածինը: Եւ, Արեւելքի մէջ ընդհանրացած սոփորութեան համաձայն, գինին էր ամենէն շատ փնտուռածը խրախճանքի պահուն, իբրեւ քիմքերը անուշցնող ու հարսնեւորները երանութեամբ արբեցնող գերազանց ըմպելին:

Բայց յանկարծ յայտնի եղաւ որ գինին սպառած էր: Սիւալ տնտեսութիւն մը թէ հրաւիրեալներու թիւին արտակարգ յաւելումը պատճառ եղած էր այդ սպառումին: Աւետարանները ժլատ են այդ կարգի մանրամասնութիւններու հաղորդումին մէջ, որոնք արդէն ոչինչ կը պակսեցնեն սոսակին թելադրականութենէն:

Ճարահատ, Տիրամայրը կը գիտէ Յիսուսի, գիտակ՝ անոր աստուածային զօրութեամբ ունեցած հրաշագործելու կարողութեան:

Քրիստոս իսկոյն կը գործէ հրաշքը: Ու ջուրը կը վերածուի գինիի: Աւելի անուշահամ՝ քան մինչ այդ մատուցուածը:

Ի՞նչ բարոյական դասեր կը պարունակէ Աւետարանին անդրանիկ հրաշագործութեան այս դրուագը:

Ա. — Նախ՝ հոն բացորոշ կը յայտնուի Քրիստոսի աստուածութիւնը: Աստուածային բնութիւնը Քրիստոսի: Հին և Նոր Ուխտերու մէջ մենք կը հանդիպինք սուրբերու, նահապետներու և մարգարէներու, որոնք կատարած են հրաշագործութիւններ: Տարբերութիւնը հոն է սակայն որ մինչ այս վերջինները այդ հրաշագործութիւնները կատարելու համար կարիքը զգացած են միշտ աղօթքի, երբեմն ալ ծոմապահութեան կամ ճգնակեցութեան, վերջապէս՝ գիւմելու հրաշքին հեղինակ՝ աստուածային զօրութեան, Քրիստոս թաղէապէս կատարեց հրաշքը իր իսկ բնութեան մէջ (իբրեւ աստուածային բնութեան) գլուխուն գործութեամբ:

Բ. — Ներկայ ըլլալով հարսանիքին և մասնակցելով հարսնեւորներու ուրախութեան, Քրիստոս արդարացումը կու տայ մեր ալ աշխարհիկ հաճոյքներու մասնակցութեան:

Կարգ մը կրօնքներու մէջ, անհատ մը արդար կամ կատարեալ նկատուելու համար պէտք է ենթարկուի ինքնազրկումի, հեռու մնալով աշխարհիկ տօնախմբութիւններէ ու խնճոյքներէ և հետեւելով ճգնողական կամ անապատական կենցաղի: Հոգեւոր ճամբարութիւններով տեսապէս մտադրաւուած՝

դանց պէտք է ընէ աշխարհէն եկած ամէն բարիք ու աշխարհիկ արժէքներով պայմանաւոր ամէն երջանկութիւն :

Քրիստոս սակայն մասնակցելով հարսանիքին, ցոյց տուաւ թէ քրիստոնէութիւնը հակառակ չէ անմեղ հաճոյքներու և թէ ուրիշներու ուրախութեան մասնակից ըլլալը ուրիշներու միշտին մասնակից ըլլալու հաւասար եթէ ոչ առաքինութիւն մը՝ դէթ բնական երեոյթ մըն է, ո՛չ մէկ կերպով հակասող բարեպաշտական կենցաղի :

Գ. — Տիրամօր Թախանձանքը իր Միածին Որդիին, երևան կը բերէ այլասիրութեան, իրերօգնութեան վսեմ զգացումը Ս. Կոյսին մօտ : Մեղմէ քանինն՝ իրենց ականջներն ու քսակները կը խցեն մուրացիկի մը աղերսախառն պաղատանքներուն դէմ : Քանինն՝ իրենց «աւելցուք» էն փշրանք մը հանել կը զլանան կեանքէն ու բախտէն զարնուած ողորմելի արարածներուն : Քանինն՝ իրենց ձեռքէն եկած բարիքը կը զլանան՝ կարօտեալի մը բանաւոր մէկ խնդրանքին զոհացում տալու, ուրիշներու կարիքին զոհացումին օժանդակած ըլլալու անանձնական հաճոյքէն զրկելով նաև իրենք զիրենք : Մինչդեռ մեր պարտականութիւնն է, Ս. Կոյսի օրինակին հետեւելով, առանց սպասելու որ օղութեան կարիքը զգացող անհատը կամ կաղմակերպութիւնը մեզի դիմէ, նրկատի առնել այդ կարիքը և ինքնամատոյց յօժարութեամբ ընդատաջ երթալ մեր միջոցներուն ներած չափով զոհացում տալու մեր նմաններու պէտքերուն :

Քրիստոսի այս առաջին հրաշագործութիւնը նկարագրուած է միայն Յովհաննու Աւետարանին մէջ : Սակայն իր պարունակած բարոյական այս դասերով ան նուազ կարևոր չէ Քրիստոսի միւս հրաշագործութիւններէն և առականքէն, որոնք բոլորը միասին կը կազմեն ներդաշնակ ամբողջութիւն մը, որոնցմէ մէկուն պակասը՝ զղալի բաց մը կը թողու քրիստոնէական կրօնի բարոյականը կազմող ընդհանուր դրութեան մէջ :

Հրաշքները յատուկ են բոլոր կրօնքներուն : Կրօնքի բոլոր հիմնադիրները կատարած են հրաշքներ և անոնց հետևորդները հաւատացած են հրաշքներու զօրութեան : Բայց քրիստոնէութիւնն է միայն որ հազցուցած է հրաշքին իր միատեք թելադրականութիւնը, երևութական հրաշքներէն ետք ու վեր՝ հաւատալով նաև իւրաքանչիւր անհատի հոգեկան աշխարհին մէջ իրադրծելի հրաշքներուն, որոնցմով յեղաշրջուած է կենցաղը անհատներու և հաւաքականութիւններու, և որոնցմով Սոդոսներ փոխակերպուած են քրիստոնէութեան մեծ ջատագով Պօղոս Առաքեալներու :

Ձանանք մենք ալ օգտուիլ հրաշքներու թելադրականութենէն :

ԳԷՈՐԳ Ս. ՃԻՆԻՎԻԶԵԱՆ